

Partea I

Regele Nenumitului

Zburătorul

Iubești prea mult, regele meu.

Regina mea a rostit adesea aceste cuvinte, de-a lungul secolelor petrecute împreună. La început, cu un zâmbet. Dar, în ultimii ani, încruntând din sprâncene. Cu privirea ațintită asupra copiilor noștri care fugeau peste tot prin palat, cu corpurile pâlپând din flacără în carne, mici furtuni de imposibilă frumusețe.

— Mă tem pentru tine, *Meherya*.

Îi tremura vocea.

— Mă tem de ce vei face dacă pățesc ceva rău cei pe care îi iubești.

— N-o să vi se întâmple niciun rău. Jur.

Am vorbit cu pasiunea și prostia tinereții, deși, desigur, nu mai eram tânăr. Nici măcar atunci. În ziua aceea, vânturile dinspre râu i-au ciufulit părul noptatic, iar soarele a turnat aur lichid printre perdelele care se legănau la ferestre. I-a luminat în chihlimbar pe copiii noștri, care lăsau în spatele lor urme pârjolite și râsete pe pardoseala de piatră.

Spaimele o țineau captivă. I-am căutat mâinile.

— Voi distruge pe oricine a îndrăznit să-ți facă rău, am zis.

— *Meherya*, nu.

M-am întrebat în anii care au trecut de-atunci dacă știa deja ce urma să devin.

— Jură că n-o vei face niciodată. Tu ești *Meherya* al nostru. Inima ta este făcută să iubească. Să dăruiască, nu să ia. De aceea ești tu regele djinnilor. Jură.

Am depus două jurăminte în ziua aceea. Să apăr, mereu. Să iubesc, mereu.

După un an, le încălcaseam pe amândouă.

*

Steaua atârnă de peretele grotei, departe de ochii oamenilor. Are formă de romb și o crăpătură îngustă în vârf. De jur împrejurul ei se întind ca o pânză de păianjen zgârieturi fine, o amintire a zilei când au sfărâmat-o Cărturarii, după ce mi-au luat prizonier poporul. Metalul strălucește nerăbdător, ca privirea feroce cu care își fixează prada o fiară a junglei. O putere enormă zace în această armă – destulă cât să distrugă un oraș străvechi, un popor străvechi. Destulă cât să-i întemnițeze pe djinni pentru o mie de ani.

Destulă cât să-i elibereze.

Steaua vibrează, ca și cum ar simți brățara de la încheietura mâinii mele și ar tânji după partea care îi lipsește. Simt un junghi dureros când ridic brățara, iar aceasta se prelinge ca un țipar de argint, unindu-se cu Steaua. Crăpătura din vârful ei se închide.

Cele patru vârfuri ale Stelei luminează până în colțurile cele mai îndepărtate ale grotei din granit pestriț, smulgând un val de șuietături dezaprobatore din partea creaturilor din jurul meu. Pe urmă lumina scade, lăsând doar razele palide ale lunii. Ghulii foșnesc pe lângă gleznele mele.

Stăpâne. Stăpâne.

În spatele lor, Suveranul Spectrelor așteaptă ordinele mele, împreună cu regii și reginele efriților – de vânt și de mare, de nisip și de peșteră, de aer și de zăpadă.

În timp ce ei mă urmăresc tăcuți și preocupați, eu mă gândesc la pergamentul pe care îl țin în mâini. Este la fel de discret ca nisipul. Dar cuvintele din el nu sunt la fel.

Suveranul Spectrelor se apropie, la ordinele mele. Se supune fără tragere de inimă, înfricoșat de magia mea, dar căznindu-se mereu să se elibereze. Încă mai am nevoie de el. Spectrele sunt frânturi răzlețe de suflete pierdute, adunate laolaltă de vrăji străvechi, și sunt imposibil de detectat, atunci când doresc. Chiar și de către faimoasele Măști ale Imperiului.

În timp ce îi întind pergamentul, o aud pe ea. Vocea reginei mele e o șoptă, blândă ca lumina lumânării într-o noapte friguroasă. *Dacă faci asta, nu te mai poți întoarce niciodată. Orice speranță e pierdută pentru tine, Meherya. Gândește-te bine.*

Ascult ce-mi cere. Mă gândesc.

Pe urmă îmi amintesc că ea a murit, a dispărut și așa stau lucrurile de un mileniu. Prezența ei e o închipuire. Vocea ei este slăbiciunea mea. Îi dau pergamentul Suveranului Spectrelor.

— Vezi dacă afli aici ceva despre Sfrânciocul Helene Aquilla, îi spun. Altceva nu ne interesează.

El se înclină, iar efrîții înaintează. Le ordon efrîților de aer să iasă; am altă treabă pentru ei. Restul îngenunchează.

— Cu mult timp în urmă, le-ați dăruit Cărturarilor cunoașterea care a condus la distrugerea poporului meu și a lumii supranaturale.

Amintirea îi scutură, ca o undă de șoc.

— Vă ofer izbăvirea. Mergeți la noii noștri aliați din sud. Ajutați-i să înțeleagă ce pot atrage din locurile întunecate. Luna Grânelor* va urca pe cer peste jumătate de an. Aveți

* *Grain Moon* – numele dat zilei cu lună plină din luna august de către unele triburi de nativi americani din America de Nord.

grijă să terminați treaba până atunci. Iar voi – ghulii se trag mai aproape – ghiftuiți-vă! Nu mă dezamăgiți!

După ce pleacă toți, mă uit lung la Stea și mă gândesc la perfida femeie-djinn care a contribuit la apariția ei pe lume. Poate că unui om i s-ar fi părut că arma strălucește plină de promisiuni.

Eu nu simt decât ură.

Îmi apare în minte un chip. Laia din Serra. Îmi amintesc căldura pielii ei sub mâinile mele, cum și-a petrecut brațele pe după gâtul meu. Cum a închis ochii, și scobitura aurie a gâtului ei. Semăna la atingere cu pragul ușii fostei mele case când era papura proaspăt schimbată. Te simțeai în siguranță când o atingeai.

Ai iubit-o, spune regina mea. *Și pe urmă i-ai făcut rău.*

N-ar trebui să-mi stăruie în minte faptul că am trădat-o pe Cărturăreasă. Am înșelat sute înaintea ei.

Și totuși, nu mă simt în largul meu. S-a întâmplat ceva inexplicabil după ce Laia din Serra mi-a dat brățara ei – după ce și-a dat seama că băiatul căruia îi spunea Keenan nu era decât o iluzie. La fel ca toți oamenii, a zărit în ochii mei cele mai întunecate momente ale vieții ei. Dar când m-am uitat eu în sufletul ei, ceva – *cineva* – s-a uitat înapoi la mine: regina mea, privindu-mă peste secole.

I-am văzut repulsia. Tristețea pentru ce devenisem. Am văzut durerea pentru ce suferiseră copiii noștri și poporul nostru în mâinile Cărturarilor.

Mă gândesc la regina mea de fiecare dată când trădez pe cineva. Mă gândesc la toți oamenii din ultima mie de ani pe care i-am găsit, i-am manipulat și i-am iubit până când mi-au dat de bunăvoie bucata lor de Stea, cu dragoste în suflet. Iar și iar și iar.

Dar nu mi-am mai văzut niciodată regina în privirea altcuiva. N-am mai simțit niciodată cu atâta putere tăișul ascuțit al dezamăgirii ei.

Moartea la porți

Încă o dată. Numai o dată.

Regina mea vorbește. *Nu face asta. Te rog.*

Îi înăbuș vocea. Îi înăbuș amintirea. Cred că n-o voi mai auzi din nou.